

Fragment uit een brief

van J.C. Tuckwell, Allington

...Maar ik wens nu te spreken over des Heeren goedheid jegens mij door mijn gevangenis te wenden en Zich aan mij te openbaren, naar de vrijheid van Zijn genade, barmhartigheid en liefde. Op donderdag 6 juni was ik in een aller-ellendigste gemoedsgesteldheid; het was donker van binnen en alles scheen duister van buiten. 's Avonds, voordat ik naar bed ging, viel ik op mijn knieën om te trachten de Naam des Heeren aan te roepen. Zo spoedig als ik mijn mond geopend had, vielen deze woorden met enige kracht in mijn hart: "De Heere zal de voeten Zijner gunstgenoten bewaren." Onmiddellijk ging mijn ziel uit in een sterk roepen tot Hem, of Hij mij wilde bewaren voor alle kwaad. Ik voelde mijn hart vertederd voor Hem; mijn geest werd vertederd in Goddelijke droefheid en diep berouw; mijn ziel werd vernederd, en ik verloor mijzelf in verbazing over de goedheid en barmhartigheid van de Heere, aldus weer aan mij geopenbaard. Ik ging naar bed, maar niet om te slapen, want ik had de tegenwoordigheid van een goed en genadig God met mij. De hele nacht werd doorgebracht met Hem te loven en te prijzen, met belijden van zonden, en vurig gebed of Hij de zielen van Zijn dierbaar volk, met wie ik in nauwe vereniging stond, wilde zegenen. Mijn hart was vol liefde tot de Heere en Zijn volk. Ik sprak werkelijk met Hem als een man met zijn vriend. En geloofd zij Zijn allerheiligste Naam; Hij was niet beledigd vanwege de gemeenzame manier waarop ik met Hem sprak en gemeenschap met Hem hield, maar Hij scheen mij eerder aan te moedigen en Hij hielp mij al de gevoelens en gedachten van mijn hart aan Hem te vertellen. En, wat de zonde betreft, ik voelde er niet één op mijn consciëntie drukken, noch voelde ik er de schuld van voor een heilig God; ze waren alle verzwolgen door liefde en bloed. De Vader was allerdierbaarst jegens mij, de Zoon was allerdierbaarst, en ook de Heilige Geest. Mijn hart was vol liefde tot God, en ik zou verheugd geweest zijn als ik had mogen sterven, zodat ik nooit meer tegen Hem kon zondigen, noch Zijn aller-genadigste Majesteit beledigen. Ik had de vrede Gods in mijn hart, en kon zeggen:

*"Niet één golf van moeite rolt
Over mijn vredige boezem."*

Bij tijden doornatte ik mijn bedstede met tranen, niet van ellende of droefheid, maar van vreugde en dankbaarheid voor de grote dingen die de Heere voor mij gedaan had. Ik kan de helft van de goedheid en barmhartigheid die Hij me verleende niet vertellen, en niet hoe ik gevoelde dat ik het minste van Zijn genade onwaardig was, maar ook hoe vriendelijk Hij mij daarmee overlaadde. Ik zei in eenvoudigheid mijns harten - en dit voel ik ook nu - dat wanneer ik de hemel zou binnenkomen, de grootste zondaar die ooit op deze aarde leefde, daar zou zijn. En zou het voorwaar geen verrukkende bezigheid zijn, door de ontelbare jaren der eeuwigheid te zingen: "Alle eer, lof en heerlijkheid zij Gode en het Lam?" Wat zal ik den HEERE vergelden voor al Zijn weldaden aan mij bewezen? Ik zal den beker der verlossingen opnemen en den Naam des HEEREN aanroepen. En ik begeer de korte tijd die ik nog op aarde mag zijn, te leven op en voor de Heere. Deze maand is het achtendertig jaar geleden dat ik voor het eerst naar Allington kwam. Ik acht het een voorrecht dat ik gedurende die tijd een metgezel in de verdrukking in het Koninkrijk en de lijdzaamheid van Jezus Christus gehad heb; onze veel geliefde en hoogst gewaardeerde vriend Mr. P. Maar we kunnen niet verwachten veel langer bij elkaar in de wereld te zijn. Ik word er dagelijks aan herinnerd dat het einde aller dingen nabij is. Daarom behoor ik nuchter te zijn en te waken in het gebed, want in welke ure ik het niet meen, zal de Zoon des mensen mij uit de tijd roepen. Dat Zijn tegenwoordigheid dan met mij zij, dat zal mij gewillig maken alle dingen hier te verlaten, opdat ik voor eeuwig met Hem zij.

Met veel liefde aan u en mevr. G, verblijf ik, uw toegenegen J.C. Tuckwell.
Allington, 12 juni 1867